

Nguyễn Văn Chức

VỀ NHỮNG LỜI TUYÊN BỐ VÔ LIÊM SĨ

CỦA TÊN TƯỚNG LIÊM TRÔN

TRƯỜNG HỢP NGUYỄN CAO KỲ:

Ngày 24.10.2002, trả lời một cuộc phỏng vấn của ký giả Devoss trên tạp chí *Asia Inc.*, Nguyễn Cao Kỳ đã đưa ra những lời tuyên bố phản bội chính nghĩa đấu tranh của Người Quốc Gia.

Hai ngày sau, ngày 26.10.2002, tôi đã lên tiếng, đưa ra cái sai của Nguyễn Cao Kỳ, cái sai “*kêu gọi xoá bỏ hận thù, hoà giải hoà hợp dân tộc*”.

Nhưng, các bạn tôi không đồng ý. Theo các bạn tôi, những lời tuyên bố của Nguyễn Cao Kỳ trên tạp chí *Asia Inc.* không phải chỉ chứa đựng một cái sai “*kêu gọi xoá bỏ hận thù, hoà giải hoà hợp dân tộc*”, mà còn chứa đựng nhiều cái sai khác.

Các bạn tôi nói đúng.

Hôm nay tại diễn đàn này, tôi sẽ duyệt xét lại toàn bộ tư duy của Nguyễn Cao Kỳ, liên quan đến thù và ta.

Có ba điểm đáng nói.

Điểm một, Nguyễn Cao Kỳ kêu gọi xoá bỏ hận thù.

Điểm hai, Nguyễn Cao Kỳ khẳng định : chế độ độc tài hiện nay tại Việt Nam cũng giống như các chế độ độc tài tại Đài Loan, Tân Gia Ba và Đại Hàn.

Điểm ba, Nguyễn Cao Kỳ khẳng định hiện nay chống cộng chỉ là thiếu số không là gì. Hiển nhiên, trên cả ba điểm, Nguyễn Cao Kỳ đã tỏ ra ngu dốt.

ĐIỂM MỘT; XOÁ BỎ HẬN THÙ, HOÀ GIẢI HOÀ HỢP DÂN TỘC .

Nguyễn Cao Kỳ kêu gọi xoá bỏ hận thù, hoà giải hoà hợp dân tộc.

Trong bài ngày 26.10.2002, tôi đã nhận định về điểm này rồi. Hôm nay tôi chỉ xin bổ túc.

Như chúng ta biết: đại hội 6 đảng CSVN (tháng 12.1986) đã đặc biệt chiếu cố đến chúng ta, những Người Việt Ty Nạn. Việt Cộng không còn chửi chúng ta là dĩ điếm, là ra đi vì miếng cơm manh áo, là có nợ máu đối với nhân dân. Việt Cộng ưu ái gọi chúng ta là “*khúc ruột ngoài ngàn dặm*”. Việt Cộng kêu gọi “*khúc ruột*” hãy quên đi quá khứ, để cùng xây dựng đất nước.

“*Xoá bỏ hận thù, hoà giải hoà hợp dân tộc*” bỗng trở thành khẩu hiệu cứu nước của Việt Cộng và lũ liêm trôn Việt Cộng.

Điều đáng nói là: khi kêu gọi như vậy, Việt Cộng đã mặc nhiên thú nhận một sự thật. Sự thật đó, là: hận thù mà Việt Cộng kêu gọi Người Quốc Gia hãy quên đi, đã không do Người Quốc Gia gây ra, mà do chính chúng nó đã gây ra cho nhân dân và dân tộc VN từ hơn nửa thế kỷ nay.

Hận thù nào?

Xin thưa:

Hận thù đã cướp đoạt ruộng đất của nhân dân trong hai cuộc đấu tố cực kỳ man rợ. Hận thù đã dùng xương máu nhân dân để thi hành nghĩa vụ CS quốc tế. Hận thù đã bỏ tù, thủ tiêu, sát hại cả triệu người Việt Nam, nhân danh chuyên chính vô sản. Hận thù đã biến Việt Nam thành mảnh đất ngục tù, nghèo đói và lạc hậu vào bậc nhất trên hành tinh. Hận thù bách hại tôn giáo, bách hại trí thức. Vân vân. . . Và mới đây, hận thù cắt đất của tổ tiên dâng cho Trung Cộng.

Bao trùm lên những hận thù nói trên, là hận thù đã và đang cướp đoạt của nhân dân VN cái quyền được quyết định về vận mạng mình và vận mạng đất nước. Hận thù này triển miên từ cuối thập niên 1940 và tồn tại cho đến ngày hôm nay. Tồn tại bằng sự hiện diện của bạo quyền cộng sản với lá cờ đỏ sao vàng.

Đó, hận thù mà Việt Cộng đang kêu gọi Người Quốc Gia chúng ta quên đi để tiến tới hoà hợp hoà giải dân tộc.

Chúng ta, Người Quốc Gia làm nghĩa vụ dân tộc, chúng ta không chủ trương - và không được phép chủ trương - giải quyết vấn đề đất nước trên căn bản hận thù. Chúng ta chỉ đòi hỏi một điều, chẳng những đòi hỏi mà còn thách đó:

Việt Cộng hãy trả lại cho nhân dân VN cái quyền được quyết định về vận mạng mình và vận mạng đất nước, trả lại bằng một cuộc bầu cử tự do, một cuộc bầu cử -tôi xin mượn lời của Gorbachev - hợp pháp dân chủ và lương thiện. (legal, democratic and honest).

Việt Cộng hãy trả lại chủ quyền quốc gia cho nhân dân Việt Nam trước đã. Sau đó, và chỉ sau đó, vấn đề xoá bỏ hận thù và hoà giải hợp dân tộc mới được đặt ra. Hơn ai hết, Việt Cộng ý thức rõ rệt thể đứng của chúng nó trong lòng nhân dân VN hiện nay. Hơn ai hết, chúng nó hiểu rằng: nếu có một cuộc bầu cử tự do, thì chắc chắn chúng nó sẽ bị nhân dân lôi cổ xuống khỏi tư thế thống trị.

Chính vì vậy mà chúng nó có nhu cầu phải kêu gọi xoá bỏ hận thù hoà giải hoà hợp dân tộc. Lời kêu của chúng nó đồng nghĩa với lời kêu gọi nhân dân VN trong và ngoài nước, nhất là tín đồ các tôn giáo, hãy để cho chúng nó tiếp tục thống trị, tiếp tục tàn phá đất nước, tiếp tục đàn áp nhân dân, tiếp tục vợ vét trên mồ hôi xương máu nhục nhằn của quê hương đất nước.

Rất tiếc, vì ngu dốt và “vì miếng cơm manh áo” Nguyễn Cao Kỳ đã hùa theo chúng nó.

ĐIỂM HAI: ĐỘC TÀI VÀ TOÀN TRỊ.

Nguyễn Cao Kỳ bào chữa cho chế độ Việt Cộng hiện nay tại VN. Nguyễn Cao Kỳ khẳng định: chế độ Việt Cộng hiện nay tại VN cũng không khác chế độ độc tài ở Tân Gia Ba, Đài Loan, Đại Hàn trước đây; ba quốc gia này đã tiến bộ vào bậc nhất Á Châu.

Nguyễn Cao Kỳ lại sai.

Nguyễn Cao Kỳ đã không hiểu được sự khác biệt giữa chế độ độc tài (hoặc chế độ độc đoán) (*authoritarian regime*) và chế độ toàn trị (*totalitarian regime*).

Chế độ độc tài (hoặc chế độ độc đoán) hạn chế hoặc hủy bỏ những quyền chính trị của *người công dân*, như tự do ngôn luận, tự do hội họp, tự do báo chí, tự do bầu cử v.v. . . Đó là trường hợp Đài Loan, Đại Hàn, Tân Gia Ba, trong những thập niên cuối thế kỷ 20.

Chế độ toàn trị thì khác. Nó không những hạn chế và hủy diệt những quyền chính trị của *người công dân*, mà còn hạn chế và hủy diệt những quyền thiêng liêng của *con người*, trong đó có tự do tín ngưỡng. Đó chính là trường hợp các nước CS mang danh xã hội chủ nghĩa, trong đó có nước Việt Nam cờ đỏ sao vàng.

Tại các nước CS, thống trị đồng nghĩa với chuyên chính vô sản, và chuyên chính vô sản đồng nghĩa với bạo lực. Bạo lực tuyệt đối. Thứ bạo lực mà Lênin khẳng định là đứng trên mọi luân lý, mọi pháp luật, mọi tôn giáo. Thứ bạo lực khoác áo “*nhân danh nhân loại và vì nhân loại*”.

Chúng ta hãy nhìn lịch sử để thấy rõ tư duy và hành động của CS, từ thời Lenin cho đến bây giờ.

Bọn CS tự tạo cho mình một tư duy côn đồ và ăn cướp. Chúng nó khẳng định: đảng CS độc quyền nắm giữ chân lý. Chân lý đó là: nhân loại bị xiềng xích, bị bóc lột, và Đảng CS được lịch sử trao cho sứ mạng độc quyền giải phóng nhân loại khỏi xiềng xích bóc lột. Bởi vì: chỉ có Đảng CS mới có đủ khả năng và quyết tâm để chu toàn sứ mạng mà lịch sử trao phó.

Từ lý luận ăn cướp đó, chúng nó bước thêm một bước; chúng nó khẳng định: để chu toàn sứ mạng mà lịch sử trao phó, Đảng CS có quyền làm tất cả những gì cần thiết, kể cả xử dụng bạo lực, tàn sát, chém giết, bỏ tù, và lừa bịp. Ai chống lại, thì kẻ đó đương nhiên trở thành kẻ thù của nhân loại, và phải bị tiêu diệt.

Rồi chúng nó bước thêm bước nữa; chúng nó khẳng định: một khi Đảng CS đã quyết định điều gì, thì điều đó ắt phải cần thiết cho sứ mạng giải phóng nhân loại. Một khi đã cần thiết, thì điều đó ắt phải đúng. Và một khi đã đúng, thì điều đó đương nhiên trở thành chân lý mà mọi người phải tuyệt đối tuân theo.

Đó, chế độ toàn trị tại các nước CS, cũng như tại VN hiện nay là thế. Một chế độ đặt nền tảng trên một tư duy côn đồ, ăn cướp, phi lý, phi nhân, đố kỵ và gian manh. Một chế độ súc vật, hủy diệt con người và hủy diệt tín ngưỡng. Hủy diệt

một cách có hệ thống. Hủy diệt như chưa từng thấy trong lịch sử nhân loại.

Hàng ngàn hàng ngàn pho sách đã lên tiếng, và đã lên án. Hàng trăm hàng trăm trí tuệ đã viết và đã lên án. Những Albert Camus, A. Sozhenitsyn, André Malraux v.v. . .

Cả những trí tuệ từng đặt niềm tin nơi lý tưởng Mác Xít Leninít, cũng đã viết, và đã lên án. Những Jean Paul Sartre, Ignazio Silone, Arthur Koestler, André Gide, Stephen Spender, Louis Fisher v.v. . .

Cách đây hơn mười năm, trong dịp đại hội “nhà văn” Việt Cộng lần thứ 4 (tháng 10 năm 1989), Dương Thu Hương, đứa con của đảng, cũng đã lớn tiếng lên án chế độ cờ đỏ sao vàng là “*mô hình khủng khiếp nhất, u ám nhất thời đại này*”.

Bên cạnh những tiếng nói của trí tuệ, là thực tiễn, thực tiễn Việt Nam. Một thực tiễn kinh hoàng, với hàng ngàn trại giam, trại cải tạo, hỏa lò, với cả triệu sinh linh VN, trong đó có tu sĩ tăng ni linh mục, bị xiềng xích, bị tra tấn, bị đọa đày. Và đứng sừng sững, là cả một quê hương Việt Nam đối khổ nhục nhân, với những đền chùa, những thánh đường bị phá hủy, bị chiếm đoạt, bị làm đơ bản.

Thực tiễn ấy cũng đã viết lên những trang sử đẫm máu và đẫm nước mắt của quê hương Việt Nam dưới chế độ cờ đỏ sao vàng. Một chế độ chó đẻ, một chế độ súc vật, chẳng những hủy diệt những quyền của người dân, mà còn hủy diệt những quyền của con người.

Hiển nhiên, chế độ ấy không hề có mặt tại Đài Loan, Đại Hàn và Tân Gia Ba. Như Nguyễn Cao Kỳ - vì ngu dốt - đã nói sai.

ĐIỂM BA: HIỆN NAY TẠI HẢI NGOẠI CHỐNG CỘNG CHỈ LÀ THIẾU SỐ, KHÔNG LÀ GÌ.

Nguyễn Cao Kỳ khẳng định: hiện nay chống cộng chỉ là thiếu số không là gì. Xin hỏi: thiếu số của ai, đa số của ai?

Nếu chỉ nói đến biểu hiện bên ngoài, thì tại hải ngoại, những người đứng ra kêu gọi chống cộng, hoặc xuống đường biểu tình chống cộng - từ trước tới nay - chỉ là thiếu số. Nhưng, đằng sau họ, là cả một đa số, cái đa số thâm lặng căm thù bạo quyền Việt Cộng.

Vụ lên án video Mẹ B40 Thuý Nga Paris (với những bông lúa đỏ và lời thuyết minh vô liêm sỉ của Nguyễn Ngọc Ngạn) năm 1997, vụ dẹp ảnh Hồ Chí Minh (tức vụ Trần Trường) năm 1998, vụ Oakland năm 1999, những cuộc biểu dương kiêu hùng của người Việt Tỵ Nạn hàng năm nhân ngày Văn Hóa Quốc Tế tại Nữ Ước với rừng *cờ vàng ba sọc đỏ*, v.v. . . Tất cả những vụ ấy đã không thể có được, nếu lũ liếm trơn cộng sản tại hải ngoại là đa số và người chống cộng tại hải ngoại chỉ là thiếu số không là gì, như Nguyễn Cao Kỳ đã khẳng định.

Tôi đề nghị Nguyễn Cao Kỳ và cái “đa số” của đương sự hãy thử cầm cờ Việt Cộng, biểu tình kêu gọi xoá bỏ hận thù trên đường phố Bolsa, hoặc đường phố

Houston. Hãy thử đi, để biết đâu là đa số, đâu là thiếu số không là gì. Hãy nhìn bọn Nguyễn Tấn Dũng, Nguyễn Mạnh Cẩm và những tên Việt Cộng đi tham quan nước ngoài. Mất la mà lém và lén lút như lũ chó. Có đứa phải nhờ cảnh sát bảo vệ chui cửa hậu, để tránh sự phẫn nộ của đồng bào tỵ nạn, sự phẫn nộ của cái mà Nguyễn Cao Kỳ gọi là “*thiếu-số-chống-cộng-không-là-gì*”. Đó là ngoài nước.

Trong nước cũng vậy.

Cho đến nay, những người đứng ra công khai chống đối nhà nước, chỉ là thiếu số. Nhưng, họ nói lên tiếng nói của đa số, cái đa số thâm lặng, chán ghét và căm thù chế độ.

Những TT Thích Quảng Độ, TT Thích Tuệ Sĩ, linh mục Nguyễn Văn Lý, v.v. . chỉ là thiếu số. Nhưng đằng sau quý vị đó, là cả một khối tôn giáo căm thù và chán ghét chế độ.

Những chiến sĩ của tự do như Hoàng Minh Chính, Hà Sĩ Phu, Bùi Minh Quốc, Dương thu Hương, Lê Chí Quang, Phạm Hồng Sơn, Nguyễn Vũ Bình v.v. . cũng thế. Họ chỉ là thiếu số. Nhưng họ nói lên tiếng nói của đa số, cái đa số nhân dân thâm lặng, chán ghét và căm thù chế độ.

Hiện tượng này không phải chỉ xảy ra tại Việt Nam hôm nay, mà xảy ra trên khắp thế giới, từ cổ chí kim.

Trong lịch sử cổ kim, những cuộc vùng dậy của nhân dân lật đổ bạo quyền đều bắt đầu và biểu hiện bằng những tiếng nói “thiếu số”. Những tiếng nói tiên phong. Những tiếng nói chỉ đạo. Những tiếng nói mang tần số và sức mạnh của đa số. Những tiếng nói đích thực của đa số.

Riêng tại VN hôm nay, nếu quả thật chống cộng chỉ là thiếu số, thì Việt Cộng đã không phải trốn tránh một cuộc bầu cử tự do, và không phải bận tâm kêu gọi xoá bỏ hận thù. Và tại hải ngoại hôm nay, nếu quả thật chống cộng chỉ là thiếu số, thì các đường phố Bolsa, Houston, đã tràn ngập cờ đỏ sao vàng. Và Việt Cộng cũng như tay sai đã không phải trốn chui trốn lủi. Như lũ chó.

THAY CHO LỜI KẾT :

Miền Nam Quốc Gia không còn nữa. Luật pháp của Miền Nam Quốc Gia không còn nữa.

Nhưng kỷ luật của Người Quốc Gia - nơi đất khách cũng như tại quê nhà - vẫn còn. Kỷ luật ấy được viết bằng máu và nước mắt. Máu và nước mắt của các chiến sĩ Quốc Gia đã nằm xuống, trên chiến địa cũng như trong ngục tù cộng sản. Máu và nước mắt của hơn một triệu đồng bào đã chết trên biển cả khi đi tìm tự do.

Kỷ luật ấy không cho phép những ai từng là người quốc gia, từng mang ơn người quốc gia, từng ăn miếng cơm tỵ nạn, nay quay lại *liếm trơn* kẻ thù của dân tộc và đưa ra những luận điệu xúc phạm đến chính nghĩa đấu tranh của Người Quốc Gia.

Bớ Bác ra!!!

Bác Hồ một hôm đi tham quan sở thú. Bác tới sát bên một con voi to lớn làm ra vẻ can đảm và bình dị. Bác vuốt ve cái vòi, rồi đi ra phía sau nắm cái đuôi cho mọi người chụp hình, trước những cặp mắt thán phục của đoàn tùy tùng và quan khách. Trong lúc ấy người hướng dẫn giới thiệu:

- Thưa Bác và các đồng chí lãnh đạo, thưa quý vị quan khách, đây là con voi lớn nhất thế giới bắt được trong rừng núi Tây Nguyên của nước ta. Nó là một con voi đực khổng lồ, to lớn hơn bất cứ con voi nào, kể cả loài Ma-Mút thời tiền sử. Mỗi ngày nó ăn 100 nải chuối, 3 tấn cỏ khô, và 1 tấn các loại cây trái khác! Kính thưa Bác, xin Bác đừng đứng gần phía sau của nó rất nguy hiểm. Thưa Bác . . . xin bác đừng đứng gần phía sau!! . . . Thôi chết rồi! Bác đâu rồi! Các đồng chí ơi,! Các đồng chí cảnh vệ ơi, nhân viên sở thú ơi ! bác đâu rồi! Cấp cứu mau lên! Bớ bác ra mau . . . không thì chết cả lũ !

Ong Thợ Siêu Tâm

Nguyễn Cao Kỳ và tôi cùng học lớp sĩ quan Nam Định ngày xưa, và từng coi nhau như bạn.

Năm 1997, trong cuộc họp mặt của anh em Không Quân tại Colorado, đương sự đã ăn nói xúc phạm đến Người Quốc Gia. Lần ấy, vì cả nể, tôi đã dẫn do. Rồi im lặng.

Nhưng lần này, tôi phải lên tiếng. Kỷ luật của Người Quốc Gia không cho phép tôi im lặng nữa.

Và khi lên tiếng, tôi đã cố tránh những sơ sót có thể xúc phạm đến đương sự.

Trong bài này, tôi đã dùng những chữ “liếm trơn” để xác định con người thật của đương sự (*).

Viết tại Houston ngày 14 tháng 11. 2002 (duyet lại ngày 20 tháng 1 năm 2004)

Nguyễn Văn Chức

(* Hai chữ “liếm trơn” không có trong bài tôi viết ngày 14/11/2002. Hai chữ này, tôi đã thêm vào ngày 20/1/2004, khi duyệt lại toàn bộ bài vở trước khi đem in quyển *Mây Tần* của tôi.

Như báo chí đã loan tải: ngày 15.1.2004, Nguyễn Cao Kỳ đã được Việt Cộng cho về Việt Nam với hộ chiếu mà toà lãnh sự Việt Cộng tại San Francisco gọi là “*vì lý do nhân đạo*”. Riêng Phạm Thế Duyệt, uỷ viên chính trị bộ Việt Cộng và chủ tịch Mặt Trận Tổ Quốc của Việt Cộng, đã dùng ba chữ “*vì đại lượng*” để nói về việc nhà nước Việt Cộng cấp hộ chiếu cho Nguyễn Cao Kỳ. Tôi nhớ đến bài của nhà báo Kim Âu tại Cali hồi tháng 10 năm 2002. Bài ấy có tựa đề: **THỜI THỂ TẠO ĂN MÀY.**

*Con cò lặn lội bờ sông
Có hai đồng báo sao ông đọc chùa*